

M. Giodonow
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 21.08.13
nr. 9545 podpis Turka

Sekretariat Wicemarszałka Senatu RP
Marii Pańczyk-Poździej

Wpłynęło dn. 20.08.2013
Nr. MPP/688 40/52302
Podpis M

Warszawa, dnia 5 września 2013 r.

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

I Prez. 591 /13

Pan Senator RP Aleksander Świeykowski
Senat Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Wiejska 6
00-902 Warszawa

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora, złożone w formie pisemnej na 38 posiedzeniu Senatu w dniu 9 sierpnia 2013 r., przekazane mnie jako Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego przy piśmie Pani Wicemarszałek Senatu Marii Pańczyk-Poździej z dnia 13 sierpnia 2013 r. nr BPS/043-38-1665/13, otrzymane przeze mnie w dniu 19 sierpnia uprzejmie informuję, co następuje.

Oświadczenie Pana Senatora dotyczy sprawy karnej toczącej się aktualnie w Sądzie Rejonowym w Kluczborku pozostającej w tym Sądzie w fazie postępowania międzyinstancyjnego sygn. akt II K 140/07. Jeden z obrońców z wyboru czterech oskarżonych, a następnie skazanych nieprawomocnym wyrokiem wymienionego sądu powszechnego I instancji złożył bezpośrednio do Sądu Okręgowego w Opolu – sądu odwoławczego wniosek o wystąpienie przez ten Sąd do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wyznaczenie przez Sąd Najwyższy innego równorzędnego sądu powszechnego odwoławczego do rozpoznania przedmiotowej sprawy ze względu na dobro sprawiedliwości. Sąd Okręgowy w Opolu przekazał powyższy wniosek obrońcy – zgodnie z przepisami prawa – sądowi meriti tj. Sądowi Rejonowemu w Kluczborku, do akt sprawy tego Sądu sygn. II K 140/07. Wniosek ten trafi zapewne do rozpoznania przez Sąd Okręgowy, łącznie z apelacjami złożonymi przez obrońców wszystkich czterech oskarżonych od skazującego, ale

nieprawomocnego, wyroku Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 11 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 140/07.

Z powyższego wynika jednoznacznie, że sprawa karna opisana przez Pana Senatora w Jego pisemnym oświadczeniu złożonym w dniu 9 sierpnia 2013 r. na 38 posiedzeniu Senatu dotyczy działalności orzeczniczej sądów powszechnych. Nad wymienionymi sądami powszechnymi – w sferze orzeczniczej – ani ja, jako Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, ani Sąd Najwyższy – nie sprawujemy nadzoru judykacyjnego w trybie pozaprocesowym; nie sprawujemy także nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów powszechnych. Jestem zatem niewłaściwym adresatem wymienionego wyżej oświadczenia Pana Senatora.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisami obowiązującej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst Dz. U. Nr 427 z 2013 r. ze zm.) nadzór nad administracyjną działalnością sądów powszechnych przekazano prezesom tych sądów i nadrzędnie Ministrowi Sprawiedliwości. Wymienione organy sądowe i Minister Sprawiedliwości nie mają jednakże prawa dokonywania jakiegokolwiek wpływu na orzecznictwo sądów powszechnych, gdyż w tej sferze sędziowie są niezawisli.

Uprzejmie też wyjaśniam, że zakres kompetencji Sądu Najwyższego i Pierwszego Prezesa tego Sądu określa ustawa z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 499), a także – w interesującej Pana Senatora sprawie karnej - przepisy kodeksu postępowania karnego tj. art. 27 oraz art. 37 tego kodeksu. Z powołanych przepisów prawa wynika, że nadzór judykacyjny Sądu Najwyższego nad orzecznictwem sądów powszechnych sprawowany jest przez ten Sąd tylko w postępowaniu kasacyjnym oraz w rozpoznawaniu przez Sąd Najwyższy środków odwoławczych i innych spraw określonych wyłącznie ustawą.

Reasumując powyższe, jako Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, nie mam żadnego prawa do zajęcia jakiegokolwiek stanowiska w sprawie toczącej się przed właściwym rzeczowo i miejscowo, niezawisłym sądem powszechnym.

Stanisław Dąbrowski